

Sagsnr.
2023 - 1005

Doknr.
662202

Dato
03-03-2023

Baggrund om Haagerbørnebeskyttelseskonventionen

Haagerbørnebeskyttelseskonventionen indeholder forskellige muligheder for samarbejde mellem lande i sager om beskyttelse af børn i internationale situationer, herunder iværksættelse af beskyttelsesforanstaltninger som fx frivillige og tvangsmæssige anbringelser, undersøgelser af barnets forhold og underretninger til udlandet.

Samtidig indeholder konventionen regler om, hvilke staters myndigheder der har kompetence (international jurisdiktion) til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger fx anbringelse af et barn uden for hjemmet. Konventionen indeholder også regler om overførsel af kompetence i anbringelsessager fra en konventionsstat til en anden samt en særlig procedure, der skal anvendes, hvis andre konventionsstaters myndigheder påtænker at anbringe et barn eller en ung i Danmark.

Kompetenceregler – artikel 5 til 14

Artikel 5-14 fastsætter, hvilke staters myndigheder der kan træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger over for et barn.

Det følger af konventionens artikel 5, at udgangspunktet er, at myndighederne i den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted (dvs. bopæl), har kompetence til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger omfattet af konventionen, herunder anbringelse af børn uden for hjemmet.

Efter artikel 11 kan myndighederne, på hvis område barnet befinder sig, dog træffe alle nødvendige beskyttelsesforanstaltninger i hastetilfælde. Artikel 12 giver myndighederne i en stat, hvor barnet befinder sig, kompetence til at træffe foreløbige beskyttelsesforanstaltninger med en territorielt afgrænset virkning i den pågældende stat.

Afgørelser om beskyttelsesforanstaltninger træffes efter national lovgivning.

Afgørelse om overførsel af kompetence – artikel 8 og 9

Konventionens artikel 8 og 9 giver i visse situationer mulighed for overførsel af kompetence til en myndighed i en anden kontraherende stat i bl.a. anbringelsessager.

Efter disse artikler kan kompetence til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger over for et barn således overføres til en myndighed i en anden stat, hvis det er til barnets bedste, og begge staters myndigheder er enige heri. Det kan fx være kompetencen til at træffe afgørelse om anbringelse uden for hjemmet.

Efter artikel 8 kan overførslen ske ved, at den myndighed, der har kompetencen, henvender sig til en myndighed i en anden stat og beder denne om at påtage sig kompetencen. Den stats myndighed, som anmodningen

rettes til, kan kun overtage kompetencen, hvis den mener, at dette er bedst for barnet.

På samme måde giver artikel 9 myndighederne i en anden stat end den stat, hvor barnet har sit sædvanlige opholdssted, mulighed for at anmode den kompetente myndighed i barnets sædvanlige opholdsstat om at få tillagt kompetence. Den myndighed, der anmoder om at få overført kompetencen, må først behandle sagen, når den kompetente myndighed positivt har accepteret at overføre kompetencen til den pågældende myndighed.

De nævnte regler om overførsel af kompetence forudsætter i vidt omfang samarbejde mellem de involverede myndigheder, bl.a. gennem udveksling af synspunkter. Se nærmere om udveksling af oplysninger nedenfor.

I Danmark er det kommunerne, som behandler anmodninger om kompetenceoverførsel i anbringelsessager.

Afgørelse om at fremsætte, acceptere eller afslå en anmodning om at overtage kompetencen i en anbringelsessag træffes af kommunen. Der er tale om en afgørelse i forvaltningslovens forstand, hvorfor de almindelige regler om partshøring m.v. skal iagttages. Kommunens afgørelse kan indbringes for Ankestyrelsen af personer og myndigheder med en retlig interesse i sagen. Ministeriet kan vejlede nærmere om de generelle regler for overførsel af kompetence i anbringelsessager.

Anmodning om bistand til lokalisering – artikel 31 c

Konventionens artikel 31 indeholder mulighed for at anmode myndighederne i en anden stat om bistand til at fastslå et barns opholdssted, hvis barnet muligvis befinder sig i den pågældende stat og har behov for beskyttelse.

Anmodning om en rapport om barnets situation eller om, at der iværksættes beskyttelsesforanstaltninger – artikel 32

Hvis en myndighed er bekymret for et barn, som bor i udlandet, kan myndigheden få oplysninger om barnet eller bede om, at der iværksættes beskyttelsesforanstaltninger over for barnet efter artikel 32.

Efter artikel 32, litra a, kan en myndighed således anmode om en rapport om barnets situation, og efter artikel 32, litra b, kan en myndighed anmode myndighederne i det land, hvor barnet har sædvanligt opholdssted, om, at der iværksættes beskyttelsesforanstaltninger over for barnet.

Spørgsmål om udlevering af oplysningerne afgøres efter loven i den stat, der modtager anmodningen.

Se nærmere om udveksling af oplysninger nedenfor.

Internationale anbringelser af børn uden for hjemmet – artikel 33

Artikel 33 fastsætter en særlig procedure, der skal anvendes i sager, hvor en udenlandsk myndighed ønsker, at et barn, som bor i udlandet, anbringes i Danmark, fx fordi de kommende plejeforældre bor i Danmark.

Den udenlandske myndighed skal inden afgørelsen forelægge sagen for den danske myndighed. Den udenlandske myndighed skal som led heri fremsende en rapport med en begrundelse for den påtænkte anbringelse eller det påtænkte plejeforhold. Den danske myndighed skal herefter godkende afgørelsen om at anbringe barnet i Danmark. Barnet kan ikke anbringes i Danmark, før danske myndigheder har godkendt den udenlandske afgørelse herom under hensyntagen til barnets bedste. I Danmark er det kommunerne, der tager stilling til en anmodning efter artikel 33. Afgørelse om at godkende eller afvise anmodningen træffes af kommunalbestyrelsen. Afgørelsen kan

påklages til Ankestyrelsen af personer og myndigheder med en retlig interesse i sagen.

Artikel 33 finder ikke anvendelse, hvis en dansk myndighed ønsker at anbringe et barn i udlandet. Her skal proceduren i artikel 8 eller 9 anvendes.

Indhentelse af oplysninger før iværksættelse af beskyttelsesforanstaltninger – artikel 34

Efter artikel 34 kan en kompetent myndighed, som overvejer at iværksætte beskyttelsesforanstaltninger over for et barn, anmode om oplysninger til brug herfor fra myndighederne i en anden stat. Indhentelsen af oplysningerne skal være begrundet i hensynet til barnet eller den unge og således være af betydning for beskyttelsen af barnet.

Det kan dreje sig om oplysninger om barnet selv eller andre involverede personer, fx forældrene. Den anmodende myndighed skal godtgøre, at oplysningerne er nødvendige af hensyn til barnet. Spørgsmålet om udlevering af oplysningerne afgøres efter de nationale regler i den stat, der modtager anmodningen. Læs nærmere om udveksling af oplysninger nedenfor.

Underretning til udlandet om, at et barn er i alvorlig fare – artikel 36

Artikel 36 indeholder en pligt til at underrette over landegrænser, hvis en myndighed vurderer, at et barn i udlandet befinder sig i alvorlig fare. Det betyder, at hvis en dansk kommune vurderer, at et barn, der befinder sig i udlandet, er i alvorlig fare, skal kommunen underrette de relevante myndigheder i det pågældende land.

Dette gælder for situationer, hvor der i Danmark er iværksat foranstaltninger til beskyttelse af barnet, eller hvor sådanne foranstaltninger er under overvejelse. Kommunen skal således underrette de udenlandske myndigheder om bekymringen og om de foranstaltninger, der er iværksat eller overvejes iværksat.

Artikel 36 gælder også for sager, hvor barnet opholder sig i et land, som Danmark ikke har samarbejde med efter konventionen. Læs nærmere om udveksling af oplysninger nedenfor.

Artikel 37

Artikel 37 i konventionen indeholder en begrænsning af udveksling af oplysninger om barnet. Den indeholder således et forbud mod at anmode om eller videregive oplysninger om et barn, hvis oplysningerne vil kunne bringe barnet i fare eller udgøre en alvorlig trussel mod barnets familiemedlemmer.